

ψάνων ἔργων γλυπτικῆς, προερχομένων ἐκ τοῦ αἰώματος καὶ τῶν μετοπῶν, καὶ ἡ σπάνις τμημάτων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ἡ τοῦ ναοῦ καταστροφή ἦν πλήρης. Πρὸς ἀνασυστάσιν τοῦ ὀριστικῆς αὐτοῦ σχεδιαγράμματος δέον νὰ ἀναμείνωμεν, λέγει ὁ κ. Ὠμόλ, τὸ τέλος τῶν ἐκχωματιστικῶν ἐργασιῶν. Παρὰ τὸ κτίριον καὶ ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ ἀνωτέρου ἀναχώματος ἀνευρέθησαν ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί, πρὸς δὲ καὶ βάσεις οἰκοδομημάτων μετὰ ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Γέλωνος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πολλὰ ψηφίσματα, ἀποσπάσματα αὐτοκρατορικῶν ἐπιστολῶν καὶ λογαριασμοὶ τοῦ ἱεροῦ διὰ τὰ μετὰ τὸ 346 ἔτη.

Αἱ εἰς τὴν κατωτέραν ἐπιφάνειαν ἐξάκολουθήσασαι ἀνασκαφαὶ μετὰ τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ τοπογραφία ἄπαντος τούτου τοῦ τμήματος τοῦ ναοῦ εἶναι σήμερον σαφειστάτη, ἡ δὲ Ἱερὰ ὁδὸς ἀπεκαλύφθη καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν μετὰ τῶν κατὰ μῆκος αὐτῆς οἰκοδομημάτων. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατ' ἀρχὰς μὲν βαίνει μετὰ τῶν βάσεων τῶν μνημείων, ἐνθα εὐρύνοντο οἱ θησαυροὶ τῶν Ἀργείων, καὶ τῶν θησαυρῶν τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Σιφνίων, κάμπτει ἀποτόμως πρὸ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ, εἴτε δὲ τρέπεται πρὸς Δυσμὰς. Φωτογραφικὰ ἀπεικονίσματα περικτῶσι τὰς διαφόρους τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ ἀπόψεις.

Τὸ κύριον τῶν ἀνασκαφῶν ἐνδιαφέρον ἔγκειται ἐν τῇ ἀνακαλύψει πλουσίαις σειρᾷ ἀναγλύφων, προερχομένων ἐκ τῶν τριῶν θησαυρῶν, τοῦ τῶν Ἀθηναίων,

ἀποκαλυφθέντος ἤδη κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1893, τοῦ τῶν Σιφνίων καὶ τοῦ τῶν Σικυωνίων, ἐσχάτως ἀποκαλυφθέντων, ὡς καὶ τοῦ τῶν Βριωτῶν. Αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνακαλυφθεῖσαι μετόπαι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων συμπληροῦνται διὰ σπουδαίων τμημάτων, ἅτινα ἐπιτρέπουσι τὴν ἀνασυστάσιν τοῦ μύθου τοῦ Ἡρακλέους. Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην προστίθεται ἡ παράστασις τῶν ἔθλων τοῦ Θησέως, σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν νέα, οὕτω δὲ σχηματίζεται ἡ πλήρης ἔγγλυφος διακόσμησις τῶν δύο κυρίων προσόψεων. Ἐτερεὶ μετόπαι ἐπιτρέπουσι τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι καὶ αἱ πλευραὶ ἦσαν κεκοσμημέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν ταύταις περικτᾶται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ Γηρυονηὶς καὶ μάχη τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ σειρὰ περιέργων μυθῶν. Πολλὰ τῶν εὐρημάτων τούτων εἶναι σπανίαις ὠραιότητος. Ἡ τὸν Θησέα ὁμιλοῦντα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς περικτῶσα μετόπη ἀποτελεῖ ἔργον σπανίαις κομψότητος· αἱ δὲ περικτῶσαι τὸν Θησέα παλαίοντα μετὰ τοῦ Μινωταύρου καὶ τὸν Ἡρακλέα πνίγοντα τὸν λέοντα τῆς Νεμέας συνεννοῦσι μετὰ ρυθμοῦ περιέργου ζωηρότητος τὸ λεπτόν καὶ νευρῶδες τοῦ ἀττικῆς ὕφους τῆς ἐκτελέσεως. Ἄν εἰς τὰς ἀνεπάρκους ἢ ἡκρωτηριασμέναις μετόπαις προσθέσωμεν τὰς δύο ἐφιππούς Ἀμαζόνων, αἵτινες ἐπέστερον τὰ ἀκρότερα, ἡ διακόσμησις τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων εἶναι πλήρης. Πρὸς τοὺς ἀνευρέθη καὶ ἀπαρχαίλλους συλλογὴ ἀναγλύφων, ἀκριβῶς κεχρονολογημένων, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 480 — 470 χρονολογικῆν ἐκείνην περίοδον, καθ' ἣν ἀναπτύσσεται ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ρώμῃ ἡ νεανικότης τῆς ἀττικῆς τέχνης, χειραφετηθείσης ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ἀρχαϊσμοῦ πεδῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ ζήτημα τῆς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης εὐρήνεται ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ αἱ ἐκθέσεις τῶν πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰς Χάλκην μεταβάντων ἀρχιτεκτόνων, ὧν ἡ πλειοψηφία ἀπεφάνητο ὑπὲρ τῆς κατεδαφίσεως. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἀποδεξαμένη καὶ ἡ Ἱερὰ σύνοδος διέταξε τὴν κατεδάφισιν, ἥτις καὶ ἤρξατο ἤδη. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα τῆς παραλυσίας ἢ διαλύσεως τῆς σχολῆς ἀφῆθη αὐτῇ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξακολουθεῖ ἐμμένονσα ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς, ἀποφάσει ἐσπευσμένη ὁμολογουμένως. Δὲν φαίνεται δὲ καὶ δικαιολογούσα πῶς τὴν ἀπόφασιν εἰς ἣν ἐμμένει, παρέρχεται δὲ ὁ καιρὸς.

Παρῆλθεν ἡ δεκάτη πέμπτη αὐγούστου καὶ ἤρξαντο τινὲς τῶν οἰκογενειῶν ἐπανερχόμεναι εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπερ μάλιστα ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπανελάθεν τὴν πρὸ τῶν σεισμῶν κίνησιν αὐ-

τοῦ. Ὁ κῆπος τῶν Μνηματακίων εἶνε τὸ κοινὸν ἐντευκτήριον καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐν αὐτῷ γίνεται συγκέντρωσις χαριεσῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων. Πλὴν τοῦ κήπου τὸν κόσμον συγκεντρῶν τὸ θέατρον τῆς Ὀμονοίας, ἐν ᾧ ὁ μελοδραματικὸς θίασος τοῦ κ. Franzini ἐκτελεῖ διάφορα μελοδραμάτια. Καὶ οὕτω διέρχονται τὸν καιρὸν αὐτῶν οἱ ἐν Σταυροδρομίῳ.

..

Τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Zola ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Les trois Villes—Lourdes μεγάλως ἀπησχόλησε τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐκρίθη ὅμως οὐχὶ εὐνοϊκῶς ὑπὸ τῶν κριτικῶν, ἰδίᾳ ὡς ἀναρὰς περιγραφὰς ἐνέχον, ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ricard ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν ἰαν πρὸς τὸν Zola διατρίβην περὶ τῆς Ἀληθοῦς Βερναδέττης, ἥτοι τῆς κόρης ἣτινι ἡ θαυματουργὴς ἐνεφανίσθη Παναγία τῆς Λούρης, ἀντικρουῶν τὰ περὶ αὐτῆς ἐν τῷ μυθιστορήματι διατυπούμενα. Τὸ φιλῶν τοῦτο ἀφιέρωσεν ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τῷ Πάπᾳ, ὅστις διὰ τοῦ καρδινάλιου Pambolla οὐ μόνον ἐπεδοκίμασε τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει ἐξεδήλωσε καὶ εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις κατέστεψε τὸν συγγραφέα. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ καὶ νῦν τὴν ὑπομνηστικότητα αὐτοῦ θείας ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ἄρτι θα-

Αἱ ἐκ πωρίνου λίθου μετόπισι τοῦ θησαυροῦ τῶν Σικυωνίων φέρουσιν εἰσέτι τὸν ἀρχαῖσμον τοῦ ἔκτου αἰῶνος, ἔχουσιν τὸ ἀκατέργαστον καὶ τὴν ἀφελῆ ἀδεξιότητα, ἥτις περιτρεῖτο κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Αἱ εἰκονιζόμεναι σκηναὶ εἶναι εἰλημμέναι ἐκ τοῦ μύθου τῶν Διοσκυρέων καὶ ἐκ τοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μία τῶν μετοπῶν τούτων, σχεδὸν ἀνέπαφος οὖσα, παριστᾷ τὸν Ἰδαντα καὶ τοὺς Διοσκυρούς, βυθίζοντας ἐν γράμμῃ, φέροντας δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν δίστομον λόγχην καὶ ἐπανάγοντας τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκ Μισηνίας κλαπέντων. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι πολυτιμώτατοι πληροφόριαι πρὸς μελέτην τῆς ἀρχαίας πελοποννησιακῆς τέχνης.

Ὁ Πρόδοτος χαρακτηρίζει τὸν θησαυρὸν τῶν Σιφνίων ὡς ἓνα τῶν ὀρασιότατων ἐκ τῶν ἐν Δελφοῖς· ἡ ἀνυπόληπτος λοιπὸν τοῦ ἀρχαίου τούτου μνημείου ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνην ἀρχαιολογικὸν γεγονός. Ὁ ἐν τῇ λήξει αὐτοῦ εὐρισκόμενος τότε ἀρχαῖσμος οὐδὲν τελειότερον τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ μνημείου τούτου δικαίως παρήγαγεν· ἀλλ' ἰδίως τὸ ἀέτωμα καὶ ἡ ζωφόρος ἀποτελοῦσι σύνολον ἐγγύζων παρσάσεων μοναδικῶν διὰ τὴν περίοδον τοῦ τέλους τοῦ στ' καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ε' αἰῶνος. Αἱ παρσάσεις τῆς ζωφόρου, ἐχούσης ὕψος 6 ἑκατοστομέτρων, διατηροῦσιν εἰσέτι τὰ ἔχνη τῶν χρωμάτων, ἀποτελοῦσι δὲ μακρὰν σειρὰν διανεμομένην ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ μνημείου πλευρῶν, μετὰ μεγίστης τῶν περισταμένων ἀντικειμένων ποικιλίας. Ἐκ τῆς νοτιᾶς πλευρᾶς βλέπει τις παραλάσεις ἀρχαίων καὶ ἱππέων καὶ σκηνὴν ἀπαγωγῆς, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ὑπαινιγμὸν τοῦ τρωικοῦ μύθου.

νότος ἀκαδημαϊκοῦ παιητοῦ Leconte de Lisle αὐθις θὰ ἐκμηδερισθῇ καὶ δὲν θὰ καταλεχθῇ ἐν τοῖς ἀθανάτοις.

Ὁ διαπρεπὴς μεταφραστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους Barthélemy-Saint-Hilaire, πρεσβύτερος κατὰ τρεῖς μῆνας τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συναδέλφου ἐν τῇ κολλεγίῳ καὶ φίλου Φερδινάνδου Lesseps εἰσήλθε τῇ 7/19 αὐγούστου εἰς τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἡ ὕψις αὐτοῦ μικρὸν παθοῦσα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους τοσοῦτον καλῶς ἀποκατέστη ὥστε νῦν ἀποπικρῶς τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου γάλλου φιλοσόφου Victor Cousin, βιογραφίαν ἐκ τριῶν τόμων, ἥτις ἐκδόθησεται κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον.

Ἡ Γερμανία, καθὰ ἀνυγνώσκωμεν ἐν τῇ Revue Scientifique τῶν Παρισίων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῶν πανεπιστημίων αὐτῆς ταῖς γυναῖξί. Τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο τὸ πανεπιστήμιον τῆς Αἰδελβέργης. Τούτου ἕνεκα ἰδρύθησαν τέσσαρα γυμνάσια τῶν κορασίων ἐντὸς δύο ἐτῶν, εἶνε δὲ ταῦτα τὰ τοῦ Βερολίνου, τῆς Καρλσρούης, τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Μονάχου. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἕτερα γυμνάσια κορασίων θὰ ἰδρυθῶσιν ἐντὸς

Εἰς τὴν πλευρὰν ταύτην δέον νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν οἱ προηγουμένως εὐρεθέντες ἱππεῖς καὶ τὸ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν Δελφῶν διατηρούμενον τέθριππον ἄρμα· τὰ τμήματα ταῦτα δὲν ἤνῃκον. ὡς κατ' ἀρχὰς ἐπίστευθη, εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς Δ. διακρίνεται ἡ σκηνὴ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκ τῆς Α. πλευρᾶς ὑπάρχουσιν ὀκτὼ μέτρα ζωφόρου, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἡ Γιγαντομαχία, ἀποτελουμένη κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς, καθ' ἧς αἱ σκηναὶ τῶν γραφῶν τῶν ἀγγείων τοῦ στ' αἰῶνος, διακρινόμεναι ὅμως διὰ τῆς τῶν κινήσεων ποικιλίας καὶ τῆς ἐν τῇ ἐκτέλει λεπτότητος, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὴν ἀριστοῦργημα τοῦ λήγοντος ἀρχαϊσμοῦ. Ἡ πρὸς Α. ζωφόρος, ἧς τὸ ἀντικείμενον εἶναι ὡς καὶ τὸ τῆς νοτίας εἰλημμένον ἐκ τοῦ τρωικοῦ μύθου, παριστᾷ δεξιόθεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα περὶ τὸ σῶμα νεκροῦ πολεμιστοῦ. Παλαιτέρω οἱ θεοὶ, καθήμενοι καὶ συνδιαλεγόμενοι, φαίνονται μετὰ περιεργείας παρκαλουθόντες τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος. Νέον τμήμα τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὴν ἀριστερὰν τῆς παραστάσεως ἄκραν, παριστᾷ ὁμίλον πέντε θεῶν, ἐν συμμετρίᾳ πρὸς τὴν πρώτην. Ἐν τούτῳ εἰκονίζεται ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἀρτεμις καὶ ὁ Ἀπόλλων, στρέφων τὴν κεφαλὴν, ὅπως μειδιᾷσθαι προσβλέπων τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἥτις ἐγγίζει τὸν ἀνθερῶνα αὐτοῦ δι' ἀφελούς χειρονομίας· τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως ταύτης εἶναι θελκτικόν, ἡ δὲ ἐκτέλεσις αὐτῆς λεπτοτάτη. Οὕτως ἡ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ζωφόρον τοῦ Παρθενῶνος ἀναλογία εἶναι στενωτέρα, ὁ δὲ τῶν Σιφνίων θησαυρὸς παρέχει ἡμῖν τὸ προ-

βραχέως χρόνου. Οὕτως ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ μέση γυναικεῖα παιδευσὶς ἐξισούται τῇ τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἄλλου δὲ πρὸς τοὺς ἀνδράσιν ἐπιστήμοσι παρσκαυάζονται καὶ γυναῖκες τοιαῦται. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν συμβαίνει παρ' ἡμῖν, μολοντί τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα ἡμῶν παρέχουσιν ἰσοβάθειον παιδευσιν πρὸς τὴν τῶν γυμνασίων, διότι ἄλλως ἦδη τῶν ἐπιστημῶν θεωρουμένων πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν, τί θὰ ἐγένετο ἂν εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐπίσης ἐπρέποντο αἱ γυναικῆς καὶ κατακλύζον τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν;

Ἐν Ἀμερικῇ ὑφίσταται ἐταιρεία κατὰ τοῦ φιλήματος. Τῆς ἐταιρείας ταύτης τὴν ὁδὸν ἐξήλθεσε τὸ γραφεῖον τῆς ὕμειας τῆς Orange ἐν New-Jersey, ὅπερ ἔγνω νὰ ἀπευθύνῃ τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐγκύκλιον «ὁπορευοῦσαν πάντα ν' ἀποφεύγῃ ὅσον ἔνεστι τὴν συνίθειαν τοῦ φιλήματος, τῆς ἐπαφῆς τῶν χειλέων οὕσης ἐξόχως προσφόρου πρὸς μετάδοσιν τοῦ μολύσματος». Ἡ Revue Scientifique, ἥτις ἀναγράφει ταῦτα, ἐπάγεται ὅτι, κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν παθητικῶν φιλημάτων, ἡ προφυλάξις τοῦλάχιστον πρέπει νὰ γίνηται προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων, τῶν συνίθων, ἅτινα δύνανται νὰ ἀρῶσι. Βεβαίως τὸ ἐγκριτον παρισιανὴν περιοδικὸν ἂν ἐνεθυμεῖτο καὶ τὸ Φιλὸ τοῦ x. Ψυχρῶν, ὅπερ δόθεν ἐν Ἀθήναις ἤκουσθη καὶ ἐν Παρισίῳ θὰ συνίστα θερμοῦς καὶ τὴν ἀπορυγὴν αὐτοῦ ὡς μολυσματικοῦ.

σχεδιάσμα, οὕτως εἰπεῖν τοῦ συμπλέγματος τῶν θεῶν, οἵτινες ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Φειδίου παρίστανται εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων. Ἡ γλυπτική διακόσμησις τοῦ θησαυροῦ περιλαμβάνει πρὸς τοῦτοις ἀέτωμα ρυθμοῦ ξηροτέρου, περιστῶν τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα διαμφοισθητοῦντας τὸν δελφικὸν τρίποδα ἐνώπιον τῆς Ἀθηνᾶς, ἀποπειρωμένης νὰ εἰρηνεύσῃ αὐτούς. Τὰς δύο τοῦ ἀετώματος πτέρυγας κατέχουσι περσαστᾶσις ἄλλων θεῶν καὶ ἥπων. Πληρεστέρευ μελέτη τοῦ μνημείου θὰ καταστήσῃ δυνατὸν τὸν καθορισμὸν τῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν αἱ γλυφαὶ αὗται, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἰωνικὴν παράδοσιν.

Σημειωτέον πρὸς τοῦτοις καὶ ἄλλας ἀνακαλύψεις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν θησαυρῶν. Τοιαῦται εἶναι: Ἀπόλλων ἀρχαῖκός ἐκ μαρμαροῦ μεγάλων διαστάσεων, βᾶσις ἀγάλματος κεκοσμημένη δι' ἀναγλύφων ἐν εἴδει δωρικοῦ κιονοκράνου, νέα τμήματα ἀρχαίων καρυκτίδων, αἵτινες βεβαίως ἐκόσμου βῆμα, ὀρειοῦ ἀγκυλμάτια, ἐν οἷς καὶ ἄγαλμα τοῦ τύπου τοῦ Δωρυφόρου. Ἀνευρέθησαν ἐπίσης αἱ δύο ἐξέδραι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀργείων καὶ ἡ βᾶσις τοῦ τροπαίου τοῦ Αὐσάνδρου. Ὁ θησαυρὸς τῶν Βιωτῶν παρέσχε πολλὰς ἐπιγραφάς, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ τῶν Ἀθηναίων ἀνεκαλύφθησαν ἐπιγραφαί, ψηφίσματα δελφικά, κατάλογοι τῶν Ἀθηναίων, τῶν εἰς Δελφοὺς πρὸς τέλεσιν τῶν Πυθίων ἀποσταλέντων, καὶ δύο νέα μουσικὰ ἀποσπάσματα, ὧν τὸ ἐν περιλαμβάνει πλείονας τῶν 20 στίχων. Προσθετέον ὅτι ὁ κ. Κούβ κατ'ὥρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐ-

τὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων, οἵτινες φέρουσι καὶ τὰ φθογγόσημα· οὕτως ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν εἶναι πλέον ἄγνωστος, διότι εἶναι, κατὰ τὸν Κούβ, ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς Κλέο-χάρης υἱὸς τοῦ Βίωνος.

Τοιαῦται ἐν συντόμῳ αἱ τῶν τελευταίων μηνῶν ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις, καθιεροῦσαι ὀριστικώτατα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν διὰ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγλύφων παραστάσεων, ἀνανεουσῶν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὴν δικαίαν περιέργειαν τῶν ἀρχαιοφίλων καὶ ἀμείδουσαι ἐπαξίως τοὺς ἄγωνας τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων».)

N. M.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας τοῦ κόσμου, ὁ Excelsior, ἀνεκαλύφθη τῇ 18) 30 ἰουνίου ἐν τοῖς μεταλλείοις τοῦ Zagers fontein (ἀποικία τοῦ Cap) ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Edward Jorgansen. Εἶνε λίθος τῶ, ὠραιωτάτων, ἐξετιμήθη δὲ ἀντὶ 25 ἑκατομ. φράγκων. Ὁ ἀδάμας οὗτος ἐκ σοῦ τόπου ἔνθα ἀνεκαλύφθη μετηνέσθη εἰς Cap ἐξ οὗ τεθείς ἐν πολεμικῷ σκάφει μετεκομίσθη εἰς Λονδὶνον καὶ κατετέθη ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Τραπεζῇ.

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ συγγράμματι Westmister Review ἐδημοσιεύθη ἄρθρον δι' οὗ ὁ ὑπηρετικὸς χαρακτήρ τοῦ κυνὸς καὶ ὑπὸ νέαν μορφήν διατυπώται. Ὁ γράφων δυσχερίζεται ὅτι ὁ μέλλων νὰ νυμφευθῇ μετὰ νεαρᾶς κόρης δέον καλῶς νὰ ἐξετάσῃ πῶς φέρεται αὕτη πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς καὶ φίλους, μὴ παραλείπων ἅμα νὰ ἐρευνήσῃ καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῆς ἀπέναντι τῶν ζώων. Ὁρθῶς λέγεται, παρὰ τὴν ὁ ἀρθρογράφος, ὅτι τὸ ἀπαρέσκον τοῖς παισὶ καὶ τοῖς κυσὶν ἄτομον δὲν εἶνε καλόν. Τὸ ἐνστικτὸν τῶν κυνῶν σπανίως ἀπατᾷ αὐτούς, πᾶσα δὲ ἀντιπάθεια ἐκδηλουμένη ὑπ' αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἥττον σημεῖον κινδύνου. Τοιαύτη ἡ ἰδέα τοῦ ἀρθρογράφου τῆς Westmister Review.

Ὅσοι θέλουσι δύνανται νὰ λάβωσι αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, ἀναζητοῦντες κύνας περὶ τὴν μέλλουσαν σύζυγον αὐτῶν, καὶ μὴ ὑπάρχωσι φέροντες τοιοῦτους περὶ αὐτὴν ὡς ἄλλα δῶρα, ἵνα μετὰ πάροδον χρόνου διακινῶσι τὰς διαθέσεις τῶν κυνῶν περὶ αὐτῆς. Νόστιμον πείραμα τῇ ἀληθείᾳ!

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἕνεκα τοῦ μίσους τῶν Ἀγγλων κατὰ τῶν Ρώσων, συμβαίνουσι παράδοξα πολλά. Τοιοῦτόν τι παράδοξον εἶνε ἡ δημοσίευσις μεταφράσεως δῆθεν ρωσικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀπὸ κρημνιστῶν μετὰ τοῖς ἐξῆς πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἀγγελίας. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον σειρᾶς ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς προτίθεται νὰ προσενέγκῃ τῷ δημοσίῳ ὑπὸ φιλολογικὴν πίστην, στάσιν καὶ ἐνδιαφέρονσαν εἰκόνα τοῦ νεωτέρου ρωσικοῦ βίου. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου φέρεται τις J. Kostromilin. Κατὰ τὴν διαθεσάσασιν γὰρ κριτικῶν τοιοῦτος συγγραφεὺς οὐχ ὑπάρχει οὐδὲ τοιοῦτον ρωσικὸν μυθιστόρημα· καὶ ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα τὸ μυθιστόρημα ἐγράφη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀγγλικὴν τὸ ρωσικὸν κείμενον ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη.

O. A.